

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1268/2022
18.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Драгане Бољевић, Бранке Дражић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Недељков, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Пожаревцу, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против решења Вишег суда у Пожаревцу Гж рр1 129/21 (2020) од 12.05.2021. године, на седници одржаној 18.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље, изјављеној као изузетно дозвољеној, против решења Вишег суда у Пожаревцу Гж рр1 129/21 (2020) од 12.05.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље, изјављена против решења Вишег суда у Пожаревцу Гж рр1 129/21 (2020) од 12.05.2021. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Пожаревцу Гж рр1 129/21 (2020) од 12.05.2021. године, донетим у другом степену, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиље и потврђено решење Основног суда у Пожаревцу Прр1 310/2020 од 10.02.2021. године, којим је одбачена тужба тужиље од 16.06.2020. године за накнаду имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року (став први изреке првостепеног решења) и обавезана тужиља да исплати туженој износ од 6.000,00 динара на име трошкова парничног поступка (став други изреке првостепеног решења).

Против правноснажног другостепеног решења тужиља је благовремено изјавила посебну ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, сходно одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености посебне ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер

не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које је другостепени суд дао за своју одлуку. Тужила у ревизији није пружила доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Разлози на којима је заснована одлука другостепеног суда почивају на правилном тумачењу права, које примењују и ревизијски и остали нижестепени судови садржаног у одредбама чланова 22. и 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року и Уредбе о роковима у судским поступцима за време ванредног стања проглашеног 15.03.2020. године („Службени гласник РС“ бр. 38/20), према којој су рокови за подношење тужбе престали да теку за време ванредног стања у периоду од 15.03.2020. до 06.05.2020. године (члан 1), што значи да се рокови, након укидања ванредног стања и престанка важења уредбе (06.05.2020. године) продужавају за онолико дана за колико нису текли (у конкретном случају за 36 дана).

Како из изложеног произлази да у конкретном случају не постоје наведени разлози из члана 404. став 1. ЗПП, чије би постојање ревизију учинило изузетно дозвољеном, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије и у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, имајући у виду одредбе члана 420. ст. 1, 2. и 6. ЗПП и Закона о заштити права на суђење у разумном року и оценио да је, и с обзиром на те законске одредбе, ревизија недозвољена.

Законом о парничном поступку, одредбама члана 420, прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан (став 1); да ревизија из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде (став 2); и да се у поступку поводом ревизије против решења сходно примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде (став 6). Истим законом прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности (а то су, сагласно члану 468. став 1, спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе) ревизија није дозвољена (члан 479. став 6).

Законом о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, бр. 40/2015) уређена је заштита права на суђење у разумном року и, између осталог, рок од једне године за подношење тужбе за накнаду имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року од дана када је странка стекла право на правично задовољење (члан 31. став 1).

У овом поступку тужба је поднета 16.06.2020. године ради накнаде имовинске штете на име неисплаћеног потраживања у износу од 145.287,59 динара, означеног као вредност предмета спора који очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па се у конкретном случају ради о спору мале вредности.

Имајући у виду изложене околности и цитиране законске одредбе, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке, на основу члана 413, у вези са чланом 420. ЗПП.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић